

treball

PROLETARIS DE TOTS
ELS PAÏSOS: UNIU-VOS!

ORGAN CENTRAL DEL P.S.U. DE CATALUNYA

Nº 209 - Barcelona, novembre del 1959

Preu: 1 pta.

ESPANYA INDEPENDENT

(Estació Pirenaica)

Emet diàriament per ones curtes de 29, 39 i 43 metres des de les 5 i mitja de la tarda a les 12 de la nit.

També emet de les 7 a les 7 i mitja del matí per ones curtes de 27, 28 i 30 metres.

Els dilluns i dimecres transmet en català a les 6 de la tarda i a les 8 i a les 10 del vespre.

CATALANS: ESCOLTEU-LA!

LA URSS EN MARXA CAP AL COMUNISME

El dia 7 de novembre els pobles de la U.R.S.S. celebren enguany el 42 aniversari de la gran Revolució Socialista del 1917.

Unes setmanes abans, el 13 de setembre, un coet còsmic portà a la lluna els emblemes del gran país socialista. I el dia 28 d'octubre els diaris d'arreu del món publicaven la sensacional fotografia de la cara desconeguda de la lluna, obtinguda pel Lúnik III, gràcies als grandiosos progressos de la ciència i de la tècnica soviètiques.

Com explicar un salt tan prodigiós que, en 42 anys, ha col·locat l'endarrerida Rússia dels tsars al nivell dels països capitalistes més avançats i al capdavant de la ciència i de la tècnica mundials?

Aquest és el resultat de la instauració en 1917 del poder de la classe obrera, recolzant en l'aliança amb la pagesia, sota la direcció del Partit Comunista i del gran Lenin. Acabant amb l'explotació de l'home per l'home, el socialisme va posar en concordança les relacions de producció amb el grau de desenvolupament de les forces productives i ha impulsat el progrés a un ritme sense precedents. El socialisme es mostra superior al capitalisme en tots els ordres.

En 42 anys, malgrat les guerres desvastadores que li han estat imposades, la U.R.S.S. ha multiplicat la producció industrial per 36, ha mecanitzat l'agricultura i l'ensenyament primari i secundari s'assegura actualment a tota la joventut.

A primers d'any, el XXI Congrés del Partit Comunista de la Unió Soviètica es va reunir sota el lema de « **Congrés dels constructors del comunisme** », lema perfectament justificat per les exaltants perspectives de l'esdevenidor immediat, formulades en l'informe que hi va presentar al camarada Jrujtxov.

El socialisme ha creat les bases materials i culturals imorescindibles per a una nova impulsió en gran escala de la producció, recolzant en un nou salt, encara mai no vist, del desenvolupament de la tècnica. El comunisme, vell somni dels homes d'avantguarda, serà una realitat viva relativament aviat. Els seus contorns s'estan dibuixant ja en l'actual societat soviètica.

El Pla Septenna' 1959-1965 és una etapa important en la creació de la base econòmica del comunisme. Durant aquests 7 anys el volum global de la producció augmentarà en un 80 per cent sobre el 1958.

A l'hora en què el primer any del Pla toca a la fi, quins resultats s'han obtingut? La producció industrial haurà augmentat a fi d'any en un 12 per cent en lloc del 8 per cent previst pel Pla. Com són possibles l'entusiasme i l'energia col·lectius expressats per aquestes xifres?

per Pere ARDIACA

En primer lloc, l'augment de la producció i dels rendiments no representen a la Unió Soviètica un major esforç físic dels treballadors. La superació és essencialment el resultat del desenvolupament dels mitjans de producció impulsat pels savis i enginyers i també per les innovacions pràctiques aplicades per desenes de milers d'obers, la qualificació tècnica dels quals és cada dia més elevada.

I en segon lloc, l'augment de la producció i dels rendiments no serveix allí, com a Espanya i els altres països capitalistes, per a provocar l'atur forçós i enriquir més de pressa unes dotzenes d'exploataors sense entranyes, sinó per a millorar les condicions de treball i de vida de tots els treballadors.

En el curs del 1959, per exemple, tot i superant el Pla, els miners i metal·lúrgics han passat de la jornada de 8 hores a la de 7 (els miners de fons, de 6 hores). En el curs del 1960, la jornada de 7 hores es generalitzarà a tots els treballadors i ja es preveu per al 1964 el passar a la jornada general de 6 hores de treball, i de 5 hores per a les feines més penoses.

Al mateix temps, els salaris no solament no es rebaixen, sinó que se n'augmenta el poder adquisitiu, bé augmentant-los directament, bé mitjançant una rebaixa general de tots els preus.

En 1965, la renda nacional de la U.R.S.S. haurà augmentat d'un 62 a un 65 per cent en relació amb el 1958. Les xifres d'augment de la renda nacional són allí l'índex real del millorament del nivell de vida de tot el poble. Allí no passa com a Espanya, on els grups de grans capitalistes encapçalats per Franco es reparteixen més de les tres quartes parts de la renda nacional i deixen per a tots els altres una misèria.

A la Unió Soviètica, les tres quartes parts de la renda nacional, aproximadament, serveixen per a satisfer les necessitats materials i culturals dels treballadors i l'augment de la renda nacional significa un augment proporcional immediat del poder de compra dels salaris. L'altra quarta part de la renda és igualment propietat dels treballadors i es dedica a crear nous mitjans d'ampliar la producció, a les necessitats de la defensa del país i a altres atencions socials.

Les famílies soviètiques tenen assegurada l'atenció mèdica completament gratuïta: metges, medicaments, clíniques, consultoris, cases de convalescència, sanatoris, tot està el servei dels qui ho necessi-

ten sense haver de pagar absolutament res.

Un ample sistema de pensions assegura una vida digna als vells, als infirmes, als mutilats, a tots els incapacitats per al treball.

La indústria de la construcció està aixecant en mesos barris enters. Sols durant l'any 1960 es construiran dos milions quatre-cents mil allotjaments en les ciutats i un milió de cases en les localitats rurals, o sigui, allotjament còmode i acondicionat per a 14 milions de persones.

Els pares i mares soviètics saben que llurs fills tenen assegurat totalment gratuït, l'ensenyament primari i secundari i que, si llur capacitat i estudiositat ho aconsellen, passaran als estudis superiors en els Instituts i Universitats. Cap intel·ligència no es perd allí, com passa a Espanya, perquè els pares no poden pagar els estudis.

La Unió Soviètica forma actualment uns 120.000 enginyers cada any, tres vegades més que els Estats Units. La part que la societat soviètica destina a la formació de savis i tècnics d'avantguarda, li retorna amb escreix, sota el brillant esclat dels spútniks, creant la base tècnica i científica per a avançar més de pressa en l'elevació contínua del benestar.

La U.R.S.S. no és solament la primera en la conquesta de l'espai. Ha estat la primera en aplicar l'energia atòmica a fins pacífics; ha construït la primera central i el més potent trenca-gels moguts per l'energia nuclear. La Unió Soviètica produeix les turbines elèctriques més potents del món i construeix les centrals de més capacitat de producció. En 1960 produirà 291.000 milions de quilovats-hora i, en 1965, més de 500.000 milions.

Tenint compte que el ritme d'augment de producció de la U.R.S.S. supera anualment en tres o quatre vegades el dels Estats Units, dintre d'uns 10 a 12 anys, la Unió Soviètica superarà als Estats Units pel volum de producció i per la quantitat per habitant. En aquesta data pròxima, la Unió Soviètica serà el país on el poble tot audirà de la jornada de treball més curta i del nivell de vida més elevat del món.

Aquesta és la grandiosa i exaltant perspectiva immediata que la Unió Soviètica presenta davant de tota la humanitat en celebrar el 42 aniversari del triomf de la revolució d'Octubre. Aquesta perspectiva exigeix el manteniment de la pau mundial coincidint amb l'interès de tots els pobles, qualsevol que sigui avui per avui llur judici majoritari sobre el contingut del règim social socialista.

(Passa a la pàgina 2.)

LA BURGUESIA CATALANA I EL PLA D'ESTABILITZACIÓ

En la Resolució Política del Comitè Central del P.S.U., d'agost darrer, s'assenyala que « les il·lusions, que l'ingrés d'Espanya en l'O.E.C.E. ha pogut crear en alguns sectors econòmics de Catalunya, no trigaràn gaire a traduir-se en un amarg desengany ».

Efectivament, el descontent i la protesta s'estenen ja en aquests sectors més de pressa que no es podia esperar.

Els Ministres de Franco, cansats de

córrer d'un costat a l'altre, replicant les acusacions que es formulen en diferents cercles d'opinió, han adoptat en la reunió del Consell del dia 9 d'octubre, com ho assenyala oportunament A. Martí Michelena en « La Vanguardia » del dia 11: « l'aplicació del silenci administratiu en expedients de crisi i modificació de condicions laborals ». El silenci oficial i les indicacions de què no se'n parli, emperò, no faran desaparèixer la realitat de la crisi ni les seves conseqüències. Al contrari, demostren que la crisi és cada cop més virulent.

Gual Villabí, per exemple, en el discurs de Tortosa, el 5 de setembre, va donar moltes voltes per a concloure que les suspensions de pagaments només afecten « elements esporàdics i nou-vinguts » i que « així es compleix fatalment un procés de sanejament per eliminació ». Tanmateix, quan les suspensions de pagaments porten noms tan coneguts com « Xocolates Boix », « El Barato », « La Paperera Catalana », « Hotel Ritz », etc., la veritat és que resulta difícil de motejar-los d'« elements esporàdics i nou-vinguts ».

Parlem, però, de què « així es compleix fatalment un procés de sanejament per eliminació », puix que aquesta afirmació de Gual Villabí conté, sota el cinisme amb què estat dita, una bona part de veritat. Efectivament, el Govern franquista empeny, des de fa més de vint anys, arruinant i eliminant competidors, un procés de « sanejament » a favor exclusiu de les grans empreses monopolistes.

El Pla d'Estabilització és un canvi de forma en la continuïtat d'aquest procés de « sanejament ». Donant més facilitats a l'imperialisme per a expoliar Espanya, el capital estranger ha d'ajudar les grans empreses de l'oligarquia franquista a posar-se en condicions d'explotar més intensament els treballadors espanyols i d'eliminar del mercat un més gran nombre d'empreses de la burgesia no monopolista.

Com es diu en la citada Resolució del Comitè Central del P.S.U. « l'anomenat Pla d'Estabilització és en essència una mitjà per a incrementar els alts beneficis de l'oligarquia monopolista a base d'extremar les privacions i dificultats de les masses treballadores, dels menestrals, de la petita i mitjana burgesia industrial, agrària i comercial, a base també d'una major sotmissió de l'economia espanyola a l'imperialisme estranger, en primer lloc, l'imperialisme nord-americà ».

La crisi econòmica s'està intensificant granment després de l'entrada d'Espanya a l'O.E.C.E. La Revista « Comercio » òrgan de la Cambra de Comerç de Madrid, d'agost-setembre, ho posa de relleu quan escriu: « Es un fet que els negocis en general i les vendes en particular han sofert una contracció, durant les darreres setmanes, més enllà dels límits previsibles quan es va posar en marxa el Pla d'Estabilització ».

La crisi de la indústria tèxtil adquireix una amplitud i una profunditat sense precedents. « Fomento de la Producción », del dia 1 de setembre, evalua les mercaderies immobilitzades en més de 5,000 milions d pessetes. Això representa, ultra magres setmanades incompletes o el salari base pelat per a desenes de milers de treballadors, ultra el tancament de desenes de petites fàbriques, una sèrie de dificultats creditícies que els Bancs aprofiten per assetjar el cop de gràcia i provocar la fallida de cases mitjanès més consistents.

I no és solament el tèxtil. Quan surten al domini públic les dificultats que atra-

vessa « La Maquinista Terrestre i Marítima, per exemple, hom pot fer-se una idea del nombre infinit de petits i mitjans tallers metal·lúrgics que van desapareixent. La crisi abarca tota la indústria en general com ho demostra la llarga llista de cases en fallida i en suspensió de pagaments.

« La recessió a Catalunya — escriu « El Economista », del 3 d'octubre — no és una simple frase i es reflecteix en una disminució del consum d'energia elèctrica ».

La disminució del consum d'electricitat, quan les restriccions han estat tantes vegades causa de dificultats, és una prova més dels milers de telers, de torns, de màquines, que han deixat de funcionar totalment o parcial. Tradueix la reducció d'hores extraordinàries, de jornades de treball vagades; representa milers d'obriers en atur forçós.

Es pot sortir d'aquesta situació?

El franquisme tracta d'especular amb les dificultats de la crisi econòmica per a fer més difícil la unitat d'acció política de les forces d'oposició. Tracta de girar la burgesia no monopolista contra els treballadors i fer-la còmplice de l'autorització d'acomiar-los en massa, que reclamen en primer lloc les grans empreses monopolistes, a les quals beneficiarà més que a ningú.

Però, on es va per aquest camí si no és a un rebaixament més dràstic de la capacitat adquisitiva del poble i, per consegüent, a una més gran intensitat de la crisi, a més nombrosos arruinaments dels petits i mitjans industrials i comerciants?

La sortida veritable d'aquesta situació no es pot trobar més que en el reforçament de l'acció general contra el règim culpable de la situació creada. La petita i mitjana burgesia ha de reclamar que cessin els privilegis monopolistes de les grans empreses, que es rebaixin els impostos reduint les enormes despeses militars i les improductives en general, que l'Estat no carregui el preu de les matèries primeres d'importació, que rebaixi els preus dels articles bàsics i dels serveis públics, amb tot el qual es pot rebaixar el cost de la producció, tot augmentant els salaris.

Per aquesta via, la burgesia no monopolista es pot trobar amb la classe obrera, els intel·lectuals i els treballadors del camp, lluitant per una política de foment de la indústria, de l'agricultura i del comerç, l'art, la cultura i les ciències, per una política d'expansió econòmica a base de ple empleu i de l'elevació del nivell de vida del poble.

Quants industrials i comerciants, que es deixaren seduir pels panegiristes del Pla d'Estabilització i per les promeses de crèdits americans i de l'O.E.C.E., no reaccionen ara dient que valia més haver fet la vaga nacional!

Cada cop que l'experiència ve a esvanir les confiances dipositades en les promeses del règim, la situació és força més greu i les conseqüències més doloroses per a tot el poble. La burgesia no monopolista s'ha d'oposar més resolutament al règim si es vol salvar de l'arruïnament al qual l'aboca el franquisme cada cop més de pressa i fatalment.

El poble unit pot imposar els canvis necessaris en la direcció política del país.

« De l'acció del nostre Partit i de les altres forces antifranquistes — diu la Resolució Política del Comitè Central del P.S.U. — dependrà en gran part que el contra-atac popular es produeixi més o menys ràpidament i que es puguin escurçar les sofrances del nostre poble ».

LA U.R.S.S. EN MARXA...

(Ve de la primera pàgina.)

La Unió Soviètica no necessita ni vol la guerra, al contrari, és per naturalesa una potència de pau. Des de la seva naixença, la qüestió de la coexistència per un llarg període, de països capitalistes i socialistes, ha estat posada per les lleis objectives del desenrotllament històric mundial. La Unió Soviètica nasquè proposant la pau a tots els contendents de la primera guerra mundial. La política de defensa de la pau, de coexistència pacífica, de no ingerir-se un país en els afers dels altres, de deixar els pobles lliures d'elegir llur futur, constitueixen principis permanents de la política exterior soviètica.

En el discurs pronunciat el dia 1 de novembre davant del Sòviet Suprem, el camarada Jruxtxov ha sintetitzat la seva exposició sobre política internacional i sobre les propostes de desarmament general total presentades davant de l'O.N.U., amb la frase següent: « Tota la nostra política, fundada sobre la teoria del marxisme-leninisme, està penetrada de sol·licitud per l'home, per la felicitat dels pobles. I és per això mateix que estem contra la guerra ».

Els pobles han sentit una gran alegria en veure com els esforços soviètics en defensa de la pau, sobretot a través del viatge del camarada Jruxtxov als Estats Units, van trencant el gel de la guerra freda i creen les condicions a favor d'un clima de més comprensió i respecte entre els distints països del món. Un dels resultats del viatge ha portat a presentar una resolució comú, de la U.R.S.S. i dels Estats Units, sobre desarmament, la qual ha aconseguit per primera vegada reunir l'aprovació i les signatures dels 82 països que integren l'O.N.U.

La vigilància dels pobles, tanmateix, ha de continuar i reforçar-se, puix que no manquen elements que ordeixen provocacions i faran tot el que puguin per tornar a la guerra freda i a les amenaces d'una guerra que, en l'actual època atòmica, causaria sofrances terribles a la humanitat.

Les declaracions de Franco en ocasió del viatge de Jruxtxov als Estats Units, transpiren a través del lacai la ràbia dels grups més agressius del món capitalista.

Però, les condicions del món han canviat. Els 42 anys d'existència de la U.R.S.S., el triomf del socialisme a la Xina i en els altres països de democràcia popular d'Europa i Àsia, han creat una nova correlació de forces mundial que, recolzant en la voluntat de pau dels pobles de tot el món, pot fer impossible per sempre més una nova guerra mundial.

Els treballadors i el poble en general de Catalunya i de tot Espanya, lluitant contra la dictadura franquista i per la llibertat, s'elevan també en defensa de la pau i saluden amb alegria i entusiasme els grandiosos èxits que el poble soviètic celebra als 42 anys de la victòria del socialisme.

PER LA CREACIÓ D'UN COMITÈ COORDINADOR DE LES FORCES ANTIFRANQUISTES DE CATALUNYA

El Comitè Central del P.S.U. ha adreçat una Carta Oberta als partits i grups polítics de l'oposició antifranquista de Catalunya, proposant-los la creació d'un Comitè de Coordinació.

El nostre Partit ha renovat aquesta proposta — que ja ha fet en altres ocasions — animat per la convicció que l'evolució de la situació política espanyola i l'experiència adquirida per les forces antifranquistes l'any darrer han fet madurar les condicions per a la creació immediata d'un tel organisme.

Aquesta proposta del P.S.U., no gensmenys, troba l'oposició d'alguns dirigents dels altres grups polítics, especialment del Moviment Socialista de Catalunya.

En un article publicat en el número 109 d'«Endavant», el camarada Josep Pallach rebutja la possibilitat d'establir pactes amb els comunistes i es pronuncia per la creació d'un Comitè de Coordinació de tota l'oposició catalana, llevat del P.S.U.

El Moviment Socialista de Catalunya, com els altres partits i grups antifranquistes, no pot ignorar que la qüestió essencial en aquest terreny és precisament la de la unitat entre els comunistes i les altres forces antifranquistes.

La unitat que proposa Pallach ja existeix des de fa uns anys. D'un temps ençà hem vist sorgir i desaparèixer nombrosos organismes «unitaris» com el que vol crear el M.S.C. Ara mateix existeixen «formalment» alguns d'aquests organismes que, com els antecessors, no juguen cap paper real en la lluita antifranquista.

«La divisió entre els comunistes i la resta de forces esquerristes és la causa principal de la paràlisi que pateixen les esquerres», ha escrit atinadament el periòdic anglès «Observer».

Els comunistes constituïm a Catalunya com a la resta d'Espanya, la força d'oposició més influent i organitzada. I si bé es veritat que, sols, no podem enderrocar la dictadura, no ho és menys que les altres forces antifranquistes, per més que s'uneixin entre elles, tompoc no ho poden aconseguir sense nosaltres.

Aquesta realitat fa inevitable la unitat sense exclusives. L'entestament a no acceptar-les condemnaria a l'immobilisme i a la desaparició els altres partits antifranquistes, puix que, com ho reconeix el mateix camarada Pallach, és absurd esperar que els comunistes abandonem el nostre lloc al capdavant de la lluita de les masses populars.

A la llarga, l'anticomunisme de certs dirigents polítics condueix precisament a allò que semblen témer més: a què els comunistes siguem l'única força d'oposició i a que el règim que ha de succeir al franquisme porti la nostra empremta.

Aquesta perspectiva, la qual representaria un allargament de la vida del règim i de les sofrances del poble, no és la que interessa als comunistes, però als altres encara els interessa menys que als comunistes.

El camarada Pallach escriu que un pacte exigeix un mínim d'afinitats positives entre les parts, les quals nega que existeixin entre socialistes i comunistes catalans. Però, si es comparen les resolucions del III Ple del Comitè Central del P.S.U. i les del darrer Consell de Coordinació del M.S.C., celebrats quasi en els mateixos dies, es veurà que els objectius immediats d'ambdós partits són en gran part coincidents. En menor mesura, ocorre altre tant amb els altres partits catalans, compresos els partits burgesos.

Els comunistes proposem la unitat, no pas per a instaurar el comunisme o la democràcia popular, sinó per a enderrocar la dictadura i restablir les llibertats democràtiques burgeses, que són l'objectiu immediat de totes les organitzacions antifranquistes.

Si el M.S.C. està d'acord en pactar amb els monàrquics que accepten la fórmula del Govern Provisional sense signe institucional, com pot rebutjar de fer-ho amb el P.S.U. per manca d'«afinitats positives»?

La falta d'acord sobre «objectius positius internacionals» és, a judici de Pallach, una altra dificultat insuperable per a un pacte amb els comunistes. Pallach es pronuncia per la inclusió del nostre país en la «Comunitat dels Pobles Europeus», la qual cosa és en el fons una variant formal de l'actual política exterior franquista.

Els comunistes defensem una política exterior de neutralitat i independència, de relacions amistoses amb tots els països. Però pensem que la política exterior es pot excloure del programa d'acció immediat de les forces antifranquistes, deixant-ne l'orientació a la decisió del poble un cop recobrada la democràcia.

Finalment, Pallach considera que no es pot arribar a un pacte si no existeix un mínim de confiança entre els que s'entenen, confiança que ell ens nega sobre la base de suposades deslleialtats passades. Quan s'està d'acord amb la política de reconciliació nacional, quan s'accepta la unitat d'acció amb Ridruejo i altres homes que combateren amb Franco o el recolzaren posteriorment, com es pot negar la possibilitat de pactar amb els comunistes sota el pretext del que van fer o deixar de fer ara fa vint anys?

L'única raó actual amb què Pallach argumenta la seva desconfiança és que conservem el nom del P.S.U. Segons ell, «si som honestos», els comunistes catalans hauríem de dur «el nostre propi nom».

El P.S.U., mantenint el seu nom, no enganya ningú ni comet cap deslleialtat envers ningú. El seu nom correspon enterament als seus orígens històrics i als seus postulats de lluita pel socialisme. Altres partits comunistes com, per exemple, els de Cuba, Suïssa, Polònia, Alemanya Oriental, etc... també han elegit llurs noms d'acord amb les condicions concretes del llur desenrotllament.

Els comunistes tindriem més motius per objectar al M.S.C. el seu nom «socialista». Identificant-se amb la política de la segona Internacional i de la social-democràcia europea, el M.S.C. demostra que no es proposa de lluitar veritablement per la implantació del socialisme; que, com els seus col·legues europeus, aspira únicament a «perfeccionar» el sistema capitalista.

Tanmateix, no pretenem que el M.S.C. canviï de nom. El nom de cada Partit és una qüestió interna que no es pot condicionar a la unitat d'acció. Aquesta raó, doncs, tampoc no és vàlida per a negar la possibilitat d'acords entre el P.S.U. i el M.S.C.

En realitat, la negativa del M.S.C. a què es creï un Comitè de Coordinació que inclogui el P.S.U. obeeix menys a les raons exposades pel camarada Pallach en el seu article que a la pressió que exerceixen sobre la direcció del Moviment Socialista de Catalunya les conegudes posicions antifranquistes de la Comissió Executiva del P.S.O.E.

La direcció del M.S.C. ha defensat coratjosament, enfront de l'Executiva del P.S.O.E., una orientació favorable a la participació dels socialistes en les accions de masses, encara que siguin d'iniciativa dels comunistes, i ha recolzat decididament la Campanya de Protesta i la Vaga Nacional. Però, en la polèmica amb l'Executiva del P.S.O.E., la direcció del M.S.C. s'ha deixat arrossegat a una mena de competició verbal anticomunista que, en cas de prolongar-se, la portaria a les mateixes posicions de passivitat que mantenen els dirigents socialistes de Toulouse.

L'oposició dels dirigents del M.S.C. a participar amb el P.S.U. en un Comitè de Coordinació és també una concessió als recalçants de la guerra freda, els quals acaparen els organismes creats per diversos partits social-demòcrates europeus i pels dits «sindicats lliures» per a ajudar els socialistes espanyols.

Així és dona el cas paradoxal que, mentre manté una actitud positiva en relació amb les accions de masses contra la dictadura, la direcció del M.S.C. apareix com el principal opositor a la creació d'un Comitè de Coordinació de totes les forces antifranquistes sense excepció, el qual seria sense lloc a dubtes el millor instrument per a impulsar i desenrotllar les citades accions de masses a Catalunya.

Una actitud més resoluta dels dirigents dels altres partits catalans que es manifesten favorables a la unitat sense vets ni exclusives, i la pressió de les mateixes masses, ajudarà indubtablement la direcció del M.S.C. a confinar els seus prejudicis anticomunistes en la cambra dels mals endreços i a decidir-se a recolzar la constitució de l'organisme unitari exigint per la lluita del nostre poble.

Els vets anticomunistes, que arreu del món estan cedint terreny a la coexistència i a la col·laboració, són a Catalunya un absurd. D'un costat perquè, com ja s'ha dit, els comunistes constituïm una força imprescindible per a promoure un canvi democràtic. D'altra banda, perquè el poble català té en la classe obrera espanyola i la seva avantguarda comunista el més ferm defensor de les seves llibertats nacionals. Entre tots els partits polítics espanyols sols el Partit Comunista té inscrit en el seu programa el reconeixement del dret d'autodeterminació dels pobles de Catalunya, Euscadi i Galícia. Sols el Partit Comunista d'Espanya ha recolzat sempre i dona un recolzament conseqüent a la lluita del poble català per les seves justes aspiracions nacionals.

Si les forces polítiques catalanes són conseqüents en llur lluita per les llibertats democràtiques i nacionals, han de considerar el Partit Comunista d'Espanya com el seu aliat principal i recolzar en ell per a vèncer les resistències centralistes que existeixen en altres forces antifranquistes espanyoles, amb les quals hem de marxar junts en la lluita contra la dictadura.

La constitució d'un Comitè de Coordinació entre totes les forces polítiques catalanes sense excepció podria exercir una influència capital per tal d'aconseguir també la unitat en escala espanyola, que és avui la principal condició prèvia per a l'enderrocament de la dictadura.

Acabar amb el franquisme i recobrar la democràcia exigeix l'acció unida de tots els pobles d'Espanya. Assolir aquesta unitat és, per tant, una tasca eminentment catalana, que interessa els partits catalans

(Passa a la pàgina 4.)

LLUITA UNIDA I ORGANITZADA CONTRA LA DISMINUCIO DEL SALARI EN MA I CONTRA L'ATUR FORÇOS

La nova política del general Franco, encetada amb l'aplicació de l'anomenat Pla d'Estabilització, comença a fer estralls entre les capes populars d'arreu d'Espanya i, en particular, entre la classe obrera.

A Catalunya l'amenaça d'atur forçós pren formes concretes. A Barcelona, Sabadell, Tarrassa, Mataró, Manresa, Reus i altres indrets de certa concentració obrera, algunes fàbriques tèxtils han tancat les portes i empreses com «Espanya Industrial» i «Llobet i Gurí», de més de 2,000 i 1,000 obrers, respectivament, han reduït llur activitat a 3 dies o 4 per setmana. Una sèrie de tallers de tota mena disminueixen les activitats i, en certs casos, pleguen.

En la indústria del metall, les empreses més grans com «La Maquinista», «ENASA» i «SEAT», que en conjunt empleen més de 10,000 obrers, han suprimit les hores extraordinàries, «donen el retiro» a centenars d'obers d'una certa edat, esperant la millor oportunitat de «retirar» els joves que els interessen, i es neguen a emplear cap obrer de més de 35 anys. Mols tallers mecànics dependents d'aquestes i altres grans empreses s'han vist obligats a plegar.

En el ram de la construcció i a les indústries del moble i del calçat, s'accentuen les dificultats i cada dia que passa és més difícil de trobar un empleu.

A Catalunya, com arreu d'Espanya, són dotzenes de milers els treballadors víctimes de la política econòmica del govern del general Franco. Uns, acomiadats i en atur forçós total o parcial; altres, per la supressió de les hores extraordinàries que

precisament són les millor pagades, per la disminució del valor dels punts del plus familiar, per la supressió de les primes tant a la intensitat de l'esforç de l'obrer com a la puntualitat i les primes «voluntàries» que els patrons s'havien vist obligats a concedir als treballadors.

Es pot dir, doncs, que una part considerable de la massa treballadora té avui com únic ingrés la quantitat de 34 pessetes diàries per jornada de 8 hores de treball. Així, amb l'anomenat Pla d'Estabilització, el règim franquista ha retallat, d'un sol cop, la meitat dels insuficients ingressos que fins ara percebien els treballadors espanyols.

Aquesta situació és solament el començament, puix és del domini públic que el govern franquista i els alts jerarques dels sindicats, tenen preparades les disposicions oficials autoritzant nous acomiadaments en massa.

Si a l'augment de l'atur i a la disminució del salari en mà, s'uneix l'increment de la carestia de la vida, provocada pels decrets del general Franco apujant la gasolina, els transports i altres serveis, és ben comprensible la greu situació de les famílies treballadores i les perspectives de fam i fred que el franquisme ofereix a totes les llars humils. Mentrestant, els grans capitalistes van augmentant llurs colossals fortunes.

Aquesta situació és la que els comunistes i altres partits d'oposició volíem evitar en cridar a la vaga nacional el 18 de juny. Quants obrers i treballadors no es planyen avui per no haver-se decidit a passar a l'acció quan les forces d'oposició al general Franco ho van demanar.

Els obrers no han d'esperar cap solució miraculosa ni poden estar a l'aguait del que faran llurs companys de l'empresa del costat o els obrers del poble veí. La solució rau en la lluita unida, en l'acció de tots els treballadors, colze a colze i com un sol home, per a impedir els plans de misèria del govern franquista.

Aquesta unitat s'ha de desenrotllar principalment a les fàbriques, tallers i llocs de treball, mitjançant la creació de comitès que representin els treballadors i recolzant en els enllacos sindicals i certs membres del Jurat d'Empresa. I si aquests no defensen els interessos dels treballadors, serà aconsellable prescindir-ne i recolzar en els treballadors més conscients i fermes, qualssevol que siguin llur opinió política o creença religiosa.

La tasca principal d'aquests comitès ha de ser l'estudiar i organitzar l'acció dels obrers de llur empresa en defensa de llurs interessos, consultant i orientant els treballadors, mantenint amb ells un contacte estret.

Els comitès de les fàbriques d'una mateixa indústria que rauen en una barriada o localitat poden posar-se d'acord per a menar accions de conjunt. Els comitès d'empreses com l'«Espanya Industrial», de les cases «Trinxet» i «Batlló», de la indústria tèxtil, que tenen interessos tan comuns i les fàbriques dels quals estan pròximes l'una de l'altra, podrien molt fàcilment posar-se en contacte i decidir en comú les formes d'actuació.

Aquesta experiència podria ser molt alliconadora per tal d'assolir que a les ciutats s'arribi a l'entesa entre comitès de les diverses empreses o les més importants d'una indústria per assolir que els comitès dels comitès de les diverses indústries

s'uneixin i constituïxin comitès locals que cerquin les formes de cooperar en la defensa dels interessos de tots els treballadors de la mateixa indústria o localitat.

Tenint en compte la situació actual, els treballadors han d'utilitzar totes les formes legals de lluita, protestar i reclamar en els sindicats, recollir signatures, exigir la convocatòria d'assemblees d'obers per tractar de la situació i dels problemes que afecten els treballadors.

Conjuntament amb les formes legals cal que els treballadors, per tal de pressionar el govern franquista, els patrons i els jerarques sindicals, i assolir llurs reivindicacions, utilitzin formes d'acció extralegal com les manifestacions en massa davant dels locals dels sindicats, l'atur d'uns minuts o de més abast si és necessari.

Tant a les empreses com a les barriades, les dones poden desenrotllar una gran activitat en defensa del salari en mà, contra l'atur forçós i contra l'encariment del cost de la vida. A Catalunya, milers i milers de dones treballen a la indústria tèxtil, química, metal·lúrgica i altres; milers estan empleades en el comerç i en les oficines. Totes elles reben directament les conseqüències de la política d'expoliació del govern franquista de la mateixa forma que llurs marits, fills i germans. Per això, les dones treballadores han d'actuar unides en els llocs de treball i també en les barriades, on totes sense excepció han d'unir-se i organitzar-se, crear comissions i manifestar-se en centres oficials exigint llurs reivindicacions.

El Govern del general Franco està empenyat en fer que la classe obrera carregui fonamentalment amb les conseqüències de la política econòmica de fam i misèria. La classe obrera, tots els treballadors units, hi han de fer front decididament, han de respondre amb l'acció per assolir pa pels seus fills i el dret al treball; per assolir que les grans empreses paguin el salari en mà, que els treballadors venien percebent fins ara, per una jornada de 8 hores de treball, contra els acomiadaments, l'atur forçós i una assegurança equivalent almenys al salari base i un augment general de salaris i sous.

PER LA CREACIO D'UN...

(Ve de la pàgina 3.)

en la mateixa mesura que els de la resta d'Espanya.

La Carta Oberta als partits i grups polítics de l'oposició antifranquista de Catalunya, aprovada pel Comitè Central del P.S.U., proposa a aquests que facin seva i patrocinin la idea presentada pel Partit Comunista d'Espanya de celebrar una reunió de «taula rodona» — sense publicitat ni compromisos previs i amb les necessàries garanties de seguretat —, en la qual participin representants de tots els partits, grups i sectors antifranquistes d'esquerra i de dreta.

Per llur major cohesió, les forces polítiques catalanes estem avui en la posició més favorable per a patrocinar una reunió semblant, la qual podria servir per a determinar en comú les accions immediates contra la dictadura i constituir el punt de partida per a formar la gran coalició antifranquista espanyola.

Avui és un fet comunament acceptat, tant pels espanyols com pels observadors estrangers que, si totes les tendències de l'oposició arriben a un acord, és possible posar fi a la dictadura en breu termini i sense recórrer a la violència.

D'ací la nostra confiança en què el bon judici acabarà per imposar-se i què aviat seran una realitat la constitució del Comitè de Coordinació de totes les forces polítiques catalanes d'oposició i la celebració de la reunió de «taula rodona» dels partits i organitzacions antifranquistes de tot Espanya.

A LA MAQUINISTA DE SANT ANDREU

Aquest estiu passat, a La Maquinista (Sant Andreu), un obrer va ser sancionat per una falta lleu amb dos mesos de suspensió de sou. Quan la sanció li fou comunicada i els altres obrers se'n van enterar, tots alhora van parar el treball exigint l'anul·lació de la sanció. La decisió i la unanimitat des obrers van aconseguir que la sanció fos anul·lada.

CONTRA L'ATUR FORÇOS

En una fàbrica del ram del metall, de Barcelona, el patró va voler acomiadar tots els obrers eventuais, els quals representen un 50 per cent de la plantilla total. Els obrers tots, fixes i eventuais, han constituït un Comitè unitari, amb participació d'obers de diferents tendències, per tal de lluitar contra l'amenaça d'acomiadaments i d'atur forçós.